

Much love from Rachel, Darcy, Dex, Ethan... and me!

xo,

emily

**АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ**

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот на St. Martin's Press, LLC

Something borrowed

© 2004 Emily Giffin

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2014

Превод Ивана Николовска

Стручна редакција Милена Петковска

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Николовска

Маркет менаџер Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Нешто позајмено

Емили Тирман

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Прва глава

Првиот пат кога помислив на полнење триесет години бев петто одделение. Јас и мојата најдобра пријателка Дарси најдовме еден календар на последната страница од голем телефонски именик, интересен календар каде што можеш да ја побараш која било дата во иднината и со помош на една мала табела да дознаеш кој ден од неделата ќе биде. Па така ние ги најдовме нашите родендени следната година, мојот во мај и нејзиниот во септември. Мене ми се погоди среда, ден сред недела кога се оди на училиште. Нејзе ѝ се падна петок. Мала победа, но типична. Дарси секогаш беше онаа среќната. Нејзината кожа се сончаше многу побрзо, нејзината коса се средуваше многу полесно и нејзе не ѝ требаа протези. Нејзините Мајкл Џексон потези беа супериорни, исто како и ѕвездите и салтата (јас воопшто не можев да направам салто). Таа имаше подобра колекција од сликички. Повеќе беџови од Мајкл Џексон. Џемпери на Форенца во тиркизна, црвена и праска боја (мене мајка ми не сакаше да ми купи ниту еден - велеше дека биле премногу модерни и скапи). И фармерки на Гес од педесет долари со патенти кај зглобовите. Дарси имаше по две дупчиња на ушите и брат - и покрај тоа што немаше сестра, туку обичен брат, тоа беше подобро од тоа да си единствено дете како мене.

Но добро, ако ништо друго, јас барем бев неколку месеци постара, а тоа значеше дека таа никогаш нема да може да ме стигне. Тоа беше моментот кога одлучив да го проверам мојот триесетти роденден - во година толку далечна што звучеше како научна фантастика. Се паѓаше во недела, што значеше дека јас и мојот прекрасен сопруг ќе најдеме одговорна дадилка за нашите две (евентуално три) деца за саботата вечерта, ќе вечераме во тренди француски ресторан со памучни салфети и ќе останеме до после полноќ, па тоа технички ќе биде како прослава на мојот вистински роденден. Јас тие денови ќе имам добиено некој многу важен случај, некако ќе имам докажано дека невин човек не направил нешто за што е обвинет. И маж ми ќе наздрави за мене: „За Рејчел, мојата прекрасна сопруга, мајката на моите деца и најдобриот адвокат во Инди.“ Ги споделив моите фантазии со Дарси додека го проверувавме нејзиниот роденден и дознавме дека се паѓа во понеделник. Лошо за неа. Ја гледав како ги испапчува усните додека ја процесира оваа информација.

„Види, Рејчел, што е важно кој ден од неделата ќе биде кога ќе полниме триесет години?“ рече таа кревајќи ги мазните, маслинести раменици. „До тогаш ќе бидеме стари. Родендените не се важни кога си толку стар.“

Помислив на моите родители кои тогаш имаа по триесет и нешто години и на нивниот лабав пристап кон нивните родендени. Татко ми штотуку ѝ имаше дадено тостер на мајка ми за роденден затоа што оној што го имавме се скрши претходната недела. Со новиот можеа истовремено да се печат по четири лепчиња, наместо само по две. Не беше којзнае каков подарок. Но мајка ми изгледаше задоволно од новиот апарат; кај неа воопшто не го видов незадоволството кое јас го чувствував кога моите подароци за Божиќ не ми ги исполнуваа очекувањата. Значи Дарси најверојатно беше во право. Заклучив дека забавните работи како родендени најверојатно нема да бидат толку важни додека да наполниме по триесет години.

Следниот пат кога вистински помислив на полнењето триесет години беше во четврта година во средно, кога јас и Дарси заедно почнавме да го гледаме шоуто *Триесет и кусур*. Не ни беше едно од омилените, но сепак го гледавме. Мојот голем проблем со *Триесет и кусур* беа лигавите ликови и нивните депресивни проблеми кои си ги создаваа самите. Се сеќавам дека си мислев дека треба да пораснат, да се соземат. Да престанат да размислуваат за смислата на животот и да почнат да прават списоци за пазарење. Ова беше кога мислев дека моите тинејџерски години се влечат и дека моите дваесетти години сигурно ќе траат вечно.

Тогаш стигнав до дваесеттите години. И раните дваесетти години навистина ми изгледаа како вечност. Кога ги слушав познаниците по неколку години постари од мене како се жалат за крајот на младоста, јас бев надуена, горда што сè уште не бев навлезена во опасната зона. Имав многу време. Така се чувствував сè додека не наполнив дваесет и седум години, деновите на надуеност и ароганција тогаш останаа зад мене и почнав да се вцашувам од ненадејното забрзано летање на годините (потсетувајќи се на монолозите на мајка ми кои ги слушав секоја година додека ја китеше нашата новогодишна елка). Вистинскиот страв дојде на дваесет и девет години, кога сфатив дека тоа е речиси исто како да имаш триесет. Но не баш. Затоа што сè уште можев да кажувам дека сум во дваесеттите години. Сè уште имав нешто заедничко со постарите студенти.

Јасно ми е дека триесет е само бројка, дека секој човек е стар колку што се чувствува старо и сето тоа. Исто така знам дека во големата шема на работите, човек со триесет години сè уште е млад човек. Но не е толку млад. Пример, тоа е возраст кога веќе го имаш поминато најубавиот период за раѓање деца. На триесет години си премногу стар, да речеме, за да почнеш да тренираш за Олимпијада. Дури и во најдоброто сценарио во кое се умира од природна смрт и старост, сепак си на една третина од линијата за финиш.

Па со оглед на сето ова, јас не можам да се чувствувам фантастично додека седам на каучот во темната кафетерија во западната страна на градот на мојата роденденска забава изненадување, организирана од страна на Дарси, која сè уште ми е најдобра пријателка.

Утре е неделата за која првпат размислував како петтооделенка додека си играл со нашиот именик. После вечерва, моите дваесетти години ќе бидат историја, поглавје завршено засекогаш. Чувството кое го имам ме потсетува на Нова Година, кога сите почнуваат да одбројуваат, а ти не знаеш дали да го грабнеш апаратот или едноставно да живееш во моментот. Јас обично го грабам апаратот и подоцна се каам кога сликата нема да излезе. Тогаш се чувствувам страшно разочарано и си мислам дека ноќта би била многу позабавна кога не би ѝ се придавало толкаво значење, кога не би била присилена да размислувам „каде сум била и каде треба да одам“.

Исто како и за Нова Година, вечерва е крај и почеток. Јас не сакам ни краеве, ни почетоци. Секогаш ја сакам средината. Најлошата работа кај овој конкретен крај (на мојата младост) и почеток (на средовечната возраст) е тоа што за првпат во животот, јас сфаќам дека немам поим каде одам. Моите желби се едноставни: работа која ќе ми се допаѓа и тип кој ќе го сакам. И вечерта на мојот триесетти роденден, морам да се соочам со тоа дека животот ме води со 2:0.

Како прво, јас сум адвокат во голема њујоршка компанија. Ова по дефиниција значи дека сум несреќна. Адвокатската работа едноставно не е она што сите мислат дека е. Правото е шоуто кое направи апликациите за правните факултети да го пробијат врвот во раните деведесетти години. Работам неподносливо долги часови за злобен, одвратен партнер, завршувајќи ги најздодевните и најкретенските задачи, па таквата омраза кон она што го работиш за живеачка полека почнува да те јаде. Затоа си ја имам запомнето мантрата на речиси сите адвокати: Си ја мразам работата и наскоро ќе дадам

отказ. Веднаш штом ги отплатам долговите. Веднаш штом го добијам бонусот за следната година. Веднаш штом смислам што друго да работам за да ја плаќам киријата. Или кога ќе најдам некој друг кој ќе ја плаќа местото мене.

А тоа ме води до втората точка: јас сум сама во град со милиони луѓе.

Имам куп пријатели, тоа го докажува и бројот на собрани луѓе вечерва. Пријатели со кои возам ролери. Пријатели со кои летно време одам во Хемптонс. Пријатели со кои седнувам на пијачка во четврток вечер после работа. И ја имам Дарси, мојата пријателка од дома, која е сите горенаведени работи. Но сите знаат дека пријателите не се доволни, иако јас често тврдам дека се, само за да си го спасам образот пред моите мажени и верени пријателки. Не планирав да бидам сама во триесеттите години, дури ни во раните триесетти. Сакав досега да имам сопруг; сакав да бидам невеста во дваесеттите. Но научив дека не може да си направиш сопствен распоред и да очекуваш туку-така сè да ти се исполни навреме. Па еве ме сега на работ од нова декада, сфаќам дека тоа што сум сама од старт ми ги прави триесеттите години несреќни, а тоа што полнам триесет години прави да се чувствувам уште по-само.

Ситуацијата изгледа уште покатастрофално затоа што мојата најстара и најдобра пријателка има гламурозна работа во ПР и е тазе верена. Дарси сè уште е онаа среќната. Ја гледам и сега, таа ни раскажува приказна на нас собраните, меѓу кои е и нејзиниот свршеник. Декс и Дарси се исклучителен пар, витки и високи со исти темни коси и зелени очи. Тие се дел од убавите луѓе на Њујорк. Дел од средените, софистицирани парови кои се регистрираат за прекрасен порцелан и кристал на шестиот кат во Блумингдејлс. Ја мразиш нивната ароганција, но не можеш да се воздржиш и да не зјапаш во нив кога си на истиот кат и бараш евтин подарок за стотата свадба на која си поканета без придружба. Се напрегаш да сирнеш да го видиш нејзиниот прстен,

а во секундата кога ќе го видиш, се каеш за тоа. Таа те начекува како зјапаш и ладно те мерка од глава до пети. Ти посакуваш да не си во Блумингдејлс во патики за тенис. Таа најверојатно мисли дека обувките се половина од твојот проблем. Купуваш некоја никаква вазна и се губиш оттаму.

„Па поуката овде е: ако побарате бразилска бикини депилација, гледајте да бидете прецизни во барањето. Кажете им да ви остават една лента за слетување или во спротивно ќе завршите без коро влакно, како десетгодишни девојчиња!“ Дарси завршува со нејзината приказна и сите се смеат. Освен Декс, тој само затресува со главата, како да сака да каже, *какво ремек дело е мојава свршеница.*

„Добро, веднаш се враќам“, вели Дарси одеднаш. „Текила шотови за сите!“

Додека таа се оддалечува од групата и оди накај шанкот, јас се присетувам на сите родендени кои ги имаме прославно заедно, сите „прагови“ кои ги имаме поминато заедно, прагови и целни линии кои јас секогаш ги поминував прва. Јас добив возачка дозвола пред неа, можев легално да пијам пред неа. Тоа што сум постара, макар и само за неколку месеци, порано беше добра работа. Но сега нашата среќа се смени. Дарси има едно дополнително лето во дваесеттите години - предност на тоа да си роден во есен. Не дека ова е којзнае колку важно за неа: кога си свршена или мажена, полнењето триесет години едноставно не е истата работа.

Дарси сега се наведнува преку шанкот, флертува со дваесет и нешто годишниот шанкер за кој веќе ми кажа дека „дефинитивно би го легнала“ кога би била слободна. Како да има шанси Дарси некогаш да е слободна. Еднаш, во средно, таа ми рече: „Јас не раскинувам, јас само го менувам 'моделот' за подобар.“ Дефинитивно си остана на зборот за тоа и таа секогаш беше онаа која ги откачуваше машките. Во текот на нашите тинејџерски години, на факултет и секој Божји ден од нашите дваесетти години, таа секогаш беше врзана

за некого. Најчесто има и повеќе од еден тип кој виси околу неа и се надева.

Сега сфаќам дека јас би можела да се сплеткам со шанкерот. Јас дефинитивно сум слободна - не сум имала дури ни состанок скоро два месеци. Но тоа не ми личи на нешто што би требало да го прави личност на триесет години. Типови за една вечер се за девојки во дваесеттите години. Не дека јас знам. Јас цел живот одам по еден мирен, добар, чесен пат без скршнувања. Имам само петки во средно школо, се запишав на факултет, дипломирав со сите почести, полагав дополнителни испити и тестови, се запишав на правни постдипломски студии и завршив во голема правна компанија после тоа. Не ја вртем Европа со еден ранец на рамо, немам луѓе приказни, немам нездрави, страсни врски. Немам тајни. Немам интриги. И сега очигледно е премногу доцна за што било од тоа. Затоа што сите тие работи само би ми ги оддалечиле целите уште повеќе: пронаоѓањето сопруг, средувањето, раѓањето деца, купувањето куќа со тревник и гаража и тостер што ќе пече по четири лепчиња одеднаш.

Значи сега се чувствувам немирно за мојата иднина и некако покајнички за моето минато. Си велам дека ќе има време за размислување утре. Во моментот ќе се забавувам. Ова е една од оние работи за кои дисциплинирана личност едноставно може да одлучи. А јас сум екстремно дисциплинирана - едно од оние деца кои си ја пишуваа домашната работа во петок попладне, веднаш после училиште, една од оние жени (од утре веќе не сум девојка) која си ги чисти забите со конец секоја вечер и си го мести креветот секое утро.

Дарси се враќа со текилите, но Декс ја одбива неговата, па таа инсистира јас да испијам две. Уште пред да се свестам, ноќта почнува да го добива оној заматен ефект кога преминуваш од цврцната во пијана, кога губиш ориентација за време и прецизен ред на работите. Дарси очигледно стигнала до таа точка дури и пред мене, бидејќи таа сега игра на шанкот. Се врти и се движи во мал

црвен фустан и десет сантиметарски потпетици.

„Ти го краде вниманието на твоја забава“, вели под нос Хилари, мојата најблиска пријателка од работа. „Бесрамна е.“

Јас се смеам. „Аха. Типично за неа.“

Дарси испушта еден вресок, си ги става рацете на главата и ме довикува со заводнички израз на лицето кој има ефект кај секој маж кој некогаш мечтаел за акција меѓу две девојки. „Рејчел! Рејчел! Доаѓај вamu!“

Се разбира дека знае дека нема да ѝ се придружам. Јас никогаш во животот не сум играла на шанк. Не би ни знаела што друго да правам таму, освен да паднам. Одмавнувам со главата и се насмевнувам, учтиво одбивање. Сите го чекаме нејзиниот следен потег, а тоа е нишање на колковите во совршен ритам со музиката, бавно наведнување, а потоа нагло исправување на целото тело така што нејзината долга коса се разлетува во сите правци. Маневарот ме потсетува на времето кога имаше цела кореографија за „Here I go again“ од Whitesnake, кога се тркалаше по хаубата од BMW-то на татко ѝ на задоволство на сите машки пубертетлии во соседството. Погледнувам во Декс, кој во ваквите моменти изгледа како никогаш да не може да одлучи дали се забавува или се нервира. Да се рече дека човекот има трпение е страшно малку за да се долови она што го има тој. Ова ни е заедничка особина.

„Среќен роденден, Рејчел!“ вреска Дарси. „Ајде сите да ги крене чашите за Рејчел!“

И сите ги креваат чашите за мене. Без да ги тргнат очите од неа.

Една минута подоцна, Декс ја симнува од шанкот, ја префрла преку рамо и ја спушта на подот до мене со едно брзо движење. Очигледно го има правено ова и претходно. „Добро“, изјавува тој. „Јас ќе го носам нашиот мал планер на забави дома.“

Дарси си го зема пијалакот од шанкот и удира со стапалото во подот како луто дете. „Ти неси ми шеф, Декс! Нели, Рејчел?“ Додека се бори за својата независност,

таа се препнува и го истура своето мартини врз чевелот на Декс.

Декс прави гримаса. „Пијана си, Дарс. Ова не е забавно за никој, освен за тебе.“

„Добро. Добро. Ќе одам... и така ми е лошо“, вели таа зашеметено.

„Ќе бидеш добро?“

„Ќе бидам. Ти немој да се грижиш“, вели таа - сега ја игра улогата на мало, храбро, болно девојче.

Ќе се заблагодарувам за забавата, ѝ кажувам дека беше вистинско изненадување - што е лага, бидејќи знаев дека Дарси ќе го искористи мојот триесетти роденден за да си купи нова гардероба, да направи драма, да покани подеднакво свои пријатели колку и мои. Како и да е, ова што ми ја организираше забавата беше фино од нејзина страна и мило ми е што го направи тоа. Таа е од оној тип на пријателки кои секогаш прават сите работи да изгледаат специјално. Ме гушка со сета сила и вели дека би направила сè за мене, реторички се прашува што би правела без мене, нејзината старосватица, сестрата што никогаш ја немала. Таа се лигави, како и секогаш кога ќе испие премногу.

Декс ја пресекува. „Среќен роденден, Рејчел. Ќе се чуеме утре.“ Тој ме бакнува во образ.

„Фала, Декс“, вела. „Добра ноќ.“

Го гледам додека ја изнесува надвор, држејќи ја за лактот додека таа се препнува на тротоарот. Ох, да имаш некој да се грижи за тебе така... Да можеш да пиеш до бесвест и да знаеш дека има некој кој безбедно ќе те однесе дома.

По некое време, Декс повторно се појавува во барот. „Дарси си ја изгубила чантата. Мисли дека ја оставила овде. Мала е, сребрена“, вели тој. „Да не си ја видела?“

„Ја изгубила новата чанта од Шанел?“ Затресувам со главата и се смеам затоа што ова баш личи на Дарси, губењето работи. Обично јас водам евиденција за сите нејзини работи, но вечерва не бев на должност затоа што

ми е роденден. Сепак му помагам на Декс да ја најдеме чантата и најпосле ја забележуваме под една столица.

Кога се врти да замине, неговиот пријател, Маркус, еден од деверите, го убедува да остане. „Ајде, човеку. Остани уште пет минути.“

Па Декс ѝ се јавува на Дарси дома, а таа неразбирливо ја дава својата согласност, велејќи му да се забавува без неа. Иако најверојатно си мисли дека тоа не е возможно.

Еден по еден, моите пријатели почнуваат да си одат, честитајќи ми го роденденот за последен пат. Јас и Декс успеваме да останеме доволно за да ги испратиме сите, дури и Маркус. Седиме на шанкот и правиме празни муабети со шанкерот кој има тетоважа „Ејми“ и нула интерес за средовечна адвокатка. Кога конечно заклучуваме дека е време за одење дома, веќе е нешто после два часот. Топлата вечер повеќе личи на лето отколку на пролет, а тоа ме исполнува со ненадејна надеж: ова ќе биде летото кога ќе го запознаам мојот тип.

Декс ми фаќа такси, но додека возилото застанува, тој вели, „Што велиш за уште еден бар? Уште еден пијалак?“

„Може“, велем. „Зошто да не?“

Двајцата влегуваме, а тој му кажува на таксистот да вози додека да смисли каде да одиме следно. Завршуваме на Авенијата Б, во еден бар по име 7Б. Местото не е којзнае колку софистицирано и тренди, зачадено е и полно, но мене сепак ми се допаѓа.

Декс покажува кон едно сепаре. „Седни. Веднаш се враќам.“ Тогаш се врти. „Што сакаш да ти донесам?“

Му велем дека ќе пијам исто што и тој, а потоа седнувам и го чекам на сепарето. Го гледам додека ѝ зборува на девојката на шанкот, таа се насмевнува и затресува со главата. Во позадина свири Омаха. Една од оние песни кои истовремено звучат меланхолично и весело.

Момент подоцна, Декс седнува спроти мене и турка едно пиво во мој правец. „Њукесл“, вели. Тогаш се насмевнува, а околу неговите очи се појавуваат тенки линии. „Одговара?“

Кимам и се насмевнувам.

Со крајчето од окото, ја гледам шанкерката како се врти на нејзиното барско столче и го набљудува Декс, впивајќи ги неговите вајани црти, брановидна коса, полни усни. Дарси еднаш ми се жалеше дека луѓето многу повеќе зјапале и се вртеле по Декс отколку по неа. Сепак, за разлика од неговата партнерка, Декс изгледа како да не го забележува вниманието. Шанкерката сега го врти погледот во мој правец, најверојатно се прашува што прави Декс со некоја толку просечна. Се надевам дека мисли дека сме пар. Вечерва никој не мора да знае дека јас ќе бидам само гостинка на неговата свадба.

Јас и Декс зборуваме за нашите работни места, за платениот престој во Хемптонс кој ќе може да се користи за недела дена и за многу други работи. Но никој од нас не ја спомнува Дарси, а ни нивната свадба закажана за септември.

Кога завршуваме со пивата, се префрламе кај џубоксот, го полниме со банкноти од по еден долар и бараме добри песни. Јас го внесувам кодот за „Thunder Road“ двапати, бидејќи ми е омилена песна. Му го кажувам ова.

„Аха. Спрингстин. И мене ми е еден од омилените. Си била некогаш на негов концерт?“

„Да“, велам. „Двапати. Роден во САД и Тунел од љубов.“

Малку ми треба за да му кажам дека на концертите одев со Дарси во средно, ја влечев со себе, иако таа повеќе сакаше групи како Појзон и Бон Џови. Но не го спомнувам ова. Затоа што тогаш ќе му текне дека треба да оди дома кај неа, а јас не сакам да бидам сама во моментите кога се враќам во младите години. Се разбира дека повеќе би сакала да бидам со момче, но Декс е подобар од ништо.

Во 7Б се делат последните пијалаци. Земаме уште по неколку пива и се враќаме на нашето сепаре. По некое време, повторно сме во такси, одиме северно кон Првата Авенија. „Две застанувања“, му вели Декс

на нашиот таксист затоа што живееме на спротивни страни од Централ Парк. Декс ја држи чантата на Дарси која изгледа мало и чудно во неговите големи раце. Погледнувам во неговиот сребрен ролекс, подарок од Дарси. Дошло четири часот.

Тивко седиме додека таксито поминува десет, петнаесет блока, двајцата си гледаме низ прозорците до нас сè додека таксито не погодува една дупка која нагло го занишува целото возило и ме фрла кон средишниот дел од задните седишта, кон Декс, мојата нога се лепи за неговата. И тогаш одеднаш, од нигде-никаде, Декс ме бакнува. Или можеби јас го бакнувам него. Некако се бакнуваме. Мојот мозок тотално се празни додека го слушам мекиот звук на нашите усни кои упорно се топат едни врз други. Во еден момент, Декс тропка на партицијата помеѓу таксистот и нас и му кажува, помеѓу бакнежи, дека сепак ќе има само едно застанување.

Стигнуваме на аголот од 73, во близина на мојот стан. Декс му подава банкнота од дваесет долари на таксистот и не чека кусур. Излегуваме од таксито, продолжуваме да се бакнуваме на тротоарот, а потоа и пред Хозе, мојот вратар. Се бакнуваме за целото време додека се возиме нагоре со лифтот. Јас сум залепена за сидот, рацете ми се на задниот дел од неговата глава. Ме изненадува колку му е мека косата.

Се борам со клучот, го вратам во погрешен правец во бравата додека Декс ги држи рацете околу мојот струк, неговите усни на мојот врат и страничниот дел од моето лице. Вратата конечно се отвора и се бакнуваме на средината од моето студио, стоиме исправени, не се потпираме на ништо, освен еден на друг. Брзо се упатуваме кон мојот наместен кревет.

„Пијана си?“ Неговиот глас е шепот во темнината.

„Не“, велам. Затоа што секогаш кажуваш *не* кога си пијан. И покрај тоа што сум. Доживувам една свесна секунда во која јасно размислувам што ми недостигаше во дваесеттите години и што сакам да пронајдам во триесеттите. Тогаш сфаќам дека, на одреден начин, можам

да ги имам двете работи во оваа легендарна роденденска ноќ. Декс може да биде мојата тајна, мојата последна шанса за мрачно дваесет и нешто годишно поглавје и тој исто така може да биде еден вид на ветување - ветување дека и јас ќе најдам некој како него. Помислувам на Дарси, но мојот мозок ги турка мислите во едно мало, темно ќоше сега кога сум преплавена од сила многу помоќна од нашето пријателство и мојата сопствена совест. Декс легнува врз мене. Очите ми се затворени, па отворени, па повторно затворени.

И тогаш, некако, имам секс со свршеникот на мојата најдобра пријателка.